

www.galarna.si

Johanna Lindsey: *Captive Of My Desires*

Prevod: Ljubica Karim Rodošek

Copyright © 2006 by Johanna Lindsey

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna
priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali
njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s
fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali
shranitvijo v elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

LINDSEY, Johanna

Ujetnik mojih želja / Johanna Lindsey ; prevod Ljubica
Karim Rodošek. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ,
2017. - (Maloryjevi ; knj. 8)

Prevod dela: *Captive of my desires*

ISBN 978-961-7035-22-3 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 93750017

Johanna Lindsey

UJETNIK MOJIH ŽELJA

Maloryjevi: 8. knjiga

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

Zgodba v tej knjigi je izmišljena. Imena, liki, kraji in dogodki so plod avtoričine domišljije ali pa so uporabljeni domišljjsko. Vsaka podobnost z dejanskimi dogodki, prizorišči ali osebnostmi, živimi ali preminulimi, je zgolj naključna.

V spomin Birdeni Doyon

1. POGLAVJE

Povedali so ji, naj se skrije in se ne kaže. To je bila tudi prva misel Gabrielle Brooks, potem ko jo je hrup privabil na palubo in je videla, kaj je povzročilo razburjenje. Kapitan ni bil tisti, ki ji je to ukazal. On je bil prepričan, da bi se lahko izognil ladji, ki jih je napadala. Celu smejal se je temu in s pestjo požugal proti črni piratski zastavi, ki je plapolala na jamboru napadajoče ladje, ki jo je zdaj lahko videl s prostim očesom. Njegovo navdušenje – si je upala celo reči veselje? – jo je zagotovo nekoliko pomirilo. Dokler je prvi častnik ni potegnil na stran in ji ukazal, naj se skrije.

Avery Dobs, za razliko od kapitana, ni kazal navdušenja nad bližajočim se spopadom. Bil je bled kot dodatna jadra, ki jih je urno dvignila posadka, in prav nič nežen, ko jo je potisnil proti stopnicam.

»Skrij se v enega od praznih sodov za hrano v podpalubju. Zdaj jih je tam veliko. Z malo sreče pirati ne bodo odprli več kot enega ali dva, in ko bodo ugotovili, da sta prazna, se ne bodo več ukvarjali z njimi. Tudi tvojo služabnico bom posvaril, naj se skrije. Pojdi zdaj! In ne glede na to, kaj boš slišala, ne zapuščaj podpalubja, dokler ne pride po tebe nekdo, ki ga poznaš.«

Ni rekel, dokler *on* ne pride ponjo. Njegova panika je bila nalezljiva in njegova grobost presenetljiva. Na mestu, kjer jo je zagrabil za roko, ji bo verjetno ostala modrica. To je bilo tako drugače od vljudnega načina, na katerega je ravnal z njo na začetku potovanja. Skoraj dvoril ji je, ali vsaj tako se je zdelo, čeprav je bilo malo verjetno. Bil je v svojih zgodnjih tridesetih, ona pa je komaj končala šolanje. Zaradi spoštljivega ravnanja, njegovega nežnega tona glasu in ogromne pozornosti, ki ji jo je namenjal v tistih treh tednih, odkar so zapustili London, je dobila vtis, da mu je pri srcu bolj, kot bi mu morala biti.

Uspelo mu je, da se je nalezla njegovega strahu in se je zatekla v drobovje ladje. Sode za hrano, o katerih je govoril Avery, je zlahka našla in skoraj vsi so bili prazni, zdaj ko so se bližali cilju na Karibih. Še nekaj dni in zapluli bi v pristanišče St. George v Grenadi, kjer so nazadnje videli očeta, in bi ga lahko začela iskati.

Nathan Brooks je bil človek, ki ga ni dobro poznala, čeprav so bili vsi spomini nanj prijetni, toda zdaj, ko ji je umrla mati, je bil edini sorodnik, ki ji je ostal. Nikoli ni podvomila o tem, da jo je imel rad, čeprav z njo doma ni preživel veliko časa. Morda mesec ali dva hkrati, in eno leto, celotno poletje – toda minilo je nekaj let brez njegovega obiska. Nathan je bil kapitan svoje trgovske ladje z zelo donosnimi potmi v Karibskem morju. Domov je pošiljal denar in ekstravagantna darila, toda redko je domov poslal tudi sebe.

Družino je skušal preseliti bližje kraju, kjer je delal, toda Carla, Gabriellina mati, o tem ni hotela niti slišati. Anglija je bila vse življenje njen dom. Tam ni imela več družine, toda v Angliji so bili vsi njeni prijatelji, prav tako pa vse, kar je imela rada, in nikoli ni odobraval Nathanovega dela na morju. *Trgovanje*. To besedo je vedno izgovarjala s studom. Njeni predniki so bili aristokrati, čeprav sama ni imela nobenega naziva, zato je zviška gledala na vsakogar, ki se je ukvarjal s *trgovanjem*, četudi je šlo za njenega moža.

Čudež je bil, da sta se sploh poročila. Kadar sta bila skupaj, ni bilo videti, da bi se posebej marala. In Gabrielle mu nikoli niti omenila ne bi, da je njegova dolga odsotnost Carlo pripeljala do tega, da se je vdala ... No, na to besedo niti pomisliti ni hotela, kaj šele, da bi jo izrekla. Sramovala se je lastnega zaključka. Toda

Albert Swift je bil zadnjih nekaj let reden obiskovalec njihove dvonadstropne hiše na obrobju Brightona in Carla se je obnašala kot kakšna šolarica, kadarkoli je bil on v mestu.

Ko je nehal prihajati in sta slišali govorice, da dvori neki dedinji v Londonu, se je Gabriellina mati zelo spremenila. Čez noč je postala zagrenjena ženska, sovražila je svet in vse na njem in objokovala moškega, ki niti ni bil njen.

Če je Carli kaj obljubil, če bi se ta nameravala ločiti od moža, nihče ni vedel, toda kazalo je, da ji je zlomilo srce, ko je Albert svojo pozornost namenil drugi ženski. Kazala je vse znake prevarane ženske, in ko je zgodaj spomladi zbolela in se je pozneje stanje še poslabšalo, se ni prav nič trudila, da bi se pozdravila, zanemarila je zdravnikov nasvet in komaj je kaj jedla.

Gabrielle je prav tako bolelo srce, ko je morala opazovati materin propad. Resda ni odobraval materine obsedenosti z Albertom ali njene nepripravljenosti, da bi se potrudila in rešila svoj zakon, toda mater je še vedno globoko ljubila in storila je vse, kar je bilo v njeni moči, da bi jo razvedrila. Materino sobo je napolnila s cvetjem, ki ga je nabrala po soseski, na glas ji je brala knjige, vztrajala je celo, da njihova gospodinja, Margery, preživi več časa z njo, saj je bila tako klepetava ženska in je znala biti prav zabavna.

Margery je bila pri hiši že več let. Ženska srednjih let z živo rdečimi lasmi, živahnimi modrimi očmi in pegami je bila nepopustljiva, odkrita in ni imela prav nobenega strahu pred aristokrati. Bila je tudi zelo skrbna in je Brooksove sprejela, kot da bi bili njena lastna družina.

Gabrielle se je zdelo, da se njeni napori obrestujejo in da se materi vrača volja do življenja. Njena mati je celo ponovno začela jesti in nehala omenjati Alberta. Zato je bila Gabrielle popolnoma pobita, ko je mati sredi noči preminila. 'Usahnila' je bil Gabriellin zaključek, saj je začela okrevati po bolezni, čeprav tega očetu ni nikoli omenila. Toda po materini smrti se je Gabrielle počutila neskončno osamljeno.

Čeprav je podedovala veliko denarja, kajti Carla je dobila bogato dediščino, Gabrielle ne bo videla tega denarja, dokler z enaindvajsetimi leti ne postane polnoletna, to pa je bilo še daleč stran. Oče ji je redno pošiljal denar, prav tako pa ji je bil na razpolago denar za gospodinjstvo, ki bi zadostoval za nekaj časa, toda pravkar je dopolnila osemnajst let.

Prav tako bi jo dodelili skrbniku. Carlin odvetnik, William Bates, je to omenil pri branju oporoke. V svoji žalosti temu ni posvečala pozornosti, toda ko so ji povedali ime, je bila zaprepadena. Moški je bil ženskar in vsi so ga poznali. Govorilo se je, da je preganjal služkinje po svoji hiši, in Gabrielle je na neki vrtni

zabavi uščipnil v zadnjico, takrat je bila stara komaj petnajst let!

Skrbnik, še posebej ne on, ni prišel v poštev. Še vedno je imela enega živega starša. Le poiskati ga je morala, in to je tudi nameravala storiti. Najprej je morala premagati nekaj strahov, prejadрати polovico sveta in za seboj pustiti vse, kar ji je bilo znanega. Dvakrat si je skoraj premislila. Toda na koncu je ugotovila, da nima druge izbire. In vsaj Margery se je strinjala, da bo šla z njo.

Potovanje je potekalo dobro, veliko bolje, kot je pričakovala. Nihče je ni spraševal, zakaj potuje le s svojo služkinjo. Navsezadnje je bila vsaj za čas potovanja pod kapitanovo zaščito in povedala je, da jo bo pričakal njen oče, ko se bodo zasedrali, to je bila zgolj drobna laž, da je vse skrbi odrinila na stran.

Ko je zdaj razmišljala o svojem očetu in kako ga bo našla, je za trenutek odmisllila trenutne skrbi. Noge so ji zaspale, ko je bila tako zvrta v sodu. Brez težav se je spravila vanj. Ni bila velika ženska, visoka je bila le nekaj čez sto petdeset centimetrov in vitke postave. V hrbet se ji je zadržala trska, ko se je stisnila v sod in hotela zapreti pokrov, in na noben način je ni mogla doseči, saj v sodu ni bilo dovolj prostora.

In bila je delno tudi v šoku, da so v tistih časih še obstajale piratske ladje. Mislila je, da so pirati že

izumrli. Domnevala je, da so jih izkoreninili že v prejšnjem stoletju, ali so jih pomilostili ali pa obesili. Jadranje po toplem Karibskem morju naj bi bilo varno kot sprehod po angleškem podeželju. Če o tem ne bi bila prepričana, se nikoli ne bi podala v ta del sveta. Toda piratsko zastavo je videla na lastne oči.

V trebuhu jo je stiskalo od strahu, in da bi ji bilo še neprijetneje, je bila tudi neznansko lačna. Izpustila je zajtrk in to nameravala nadoknaditi pri kosilu, toda piratska ladja je prispela, še preden so postregli s kosilom, in od takrat je minilo že nekaj ur. Vsaj zdelo se ji je tako, medtem ko je tičala v tistem sodu in pojma ni imela, kaj se dogaja zgoraj.

Predvidevala je, da so bili daleč pred piratsko ladjo, toda če bi se ladje znebili, bi ji Avery zagotovo prišel sporočit novico. Nenadoma se je vsa ladja silovito stresla, treščilo je še enkrat in še enkrat, pok je bil zelo glasen. Temu se je pridružil vonj po smodniku, streljanje iz topov, divje vpitje in celo nekaj krikov, kar je kazalo, da se je bitka začela. Čez nekaj časa pa je nastopila grozljiva tišina.

Nemogoče je bilo določiti, kdo je zmagal v bitki. To je bilo nevzdržno. Pravzaprav ni vedela, kako to, da je že do tedaj niso izdali živci. Če so zmagali, kaj se do tedaj ne bi že moral prikazati Avery? Razen če je ranjen

in nikomur ne more povedati zanjo. Razen, če je mrtev. Si drzne zapustiti skrivališče in ugotoviti, kaj se dogaja?

Kaj pa, če so zmagali pirati? Kaj pirati storijo z zajetimi ladjami? Jih potopijo? Jih obdržijo in nanjo spustijo svojo posadko? Kaj pa bivša posadka ladje in njeni potniki? Jih vse pobijejo? V grlu se ji je nabiral krik, ko se je pokrov njenega soda nenadoma dvignil.

2. POGLAVJE

Pirati! Gabrielle je dobila neovrgljiv dokaz, da pirati niso izumrli, ko jo je eden od njih za lase zvelkel s sode, v katerem se je skrivala, in jo med smehom in vzkliki odvrigel na palubo pred noge najgršega med njimi, njihovega kapitana.

Tedaj je bila tako prestrašena, da si ni mogla predstavljati, kaj se bo zgodilo z njo. Toda prepričana je bila, da bo nekaj groznega. Edina misel, ki jo je tedaj obšla, je bila, da mora nemudoma skočiti v morje.

Moški, ki je zviška zrl vanjo, je imel tenke kuštrave rjave lase, ki so mu padali na ramena, na glavi pa mu je čemel star trirogi klobuk, s katerega mu je mlahavo viselo rožnato pero, ki je bilo zlomljeno vsaj na dveh mestih. Kot da to ni bilo dovolj čudno, je nosil še živo oranžen satenast plašč in nagubano čipkasto kravato, ki je bila iz drugega stoletja. Njegova obleka je bila v tako slabem stanju, da je bilo očitno, da je zelo stara.

Preden se je lahko postavila na noge, da bi zdrvela k boku ladje, je rekel: »Sem kapitan Brillaire, vam na uslugo, gospodična.« Zastal je in se zasmejal. »Oziroma to ime uporabljam ta mesec.«

Če je imena vlekel iz klobuka, je pomislila, bi bilo bolje, če bi izbral ime Bradavičar. Še nikoli jih ni videla toliko na obrazu enega samega človeka.

Še vedno se je vsa tresla in ni odgovorila, toda njen pogled je šinil nazaj k ograji ladje.

»Svoje strahove lahko postavite na stran,« je dodal. »Preveč dragoceni ste, da bi vam storili kaj žalega.«

»Dragocena, kako?« je uspelo izdavit Gabrielle, ko se je počasi postavila na noge.

»Kot talka, seveda. Potniki so veliko bolj donosni kot pa tovor, ki lahko zgine, preden najdemo trg zanj.«

Začenjala je čutiti drobec resničnega olajšanja, le toliko, da ni več pogledovala proti ograji. »Kaj pa moški?«

Skomignil je. »Kapitan in častniki zajete ladje običajno prinašajo tudi spodobne odkupnine.«

Ni bila prepričana, ali jo je namenoma skušal pomiriti ali pa je samo rad govoril, ker je nadaljeval govor o odkupninah za ujetnike.

Gabrielle je izvedela, da bodo zanjo in Margery zahtevali odkupnino od družine. Kapitan ni vprašal, ali ima družino, preprosto je predvideval, da je tako.

Takrat se je spomnila, da mu bo morala povedati, s kom naj stopi v stik glede odkupnine, in kot je kazalo, se mu ni mudilo, da bi izvedel to informacijo. On in njegovi tovariši so očitno morali opraviti še druge zadeve, kot na primer poskrbeti za preostanek zajete posadke.

Gabrielle je pogledala po palubi. Če je kateri od posadke umrl v bitki, so dokaze odstranili, preden so jo zvelkli iz podpalubja. Avery je ležal na palubi, očitno je bil v nezavesti, sodeč po rani na njegovi glavi, in bil zvezan kot drugi častniki in potniki, ki so čakali, da jih prenesejo na drugo ladjo. Njihova ladja je utrpela veliko poškodb in vanjo je že zdaj prodirala voda.

Tam je bila tudi Margery, prav tako zvezana, toda ona je imela edina od ujetnikov zamašena usta. Verjetno je bila preveč jezikava do piratov in jih grajala za njihovo predrznost. Ni ji bilo mar, koga je užalila, kadar se je hotela pritožiti.

Navadnim mornarjem so dali možnost, da se pridružijo piratom in takoj tam zaprisežejo piratski zastavi ali pa jih brčnejo čez palubo.

Ni bilo presenetljivo, da se jih je večina zelo hitro odločila, da bodo postali pirati. Eden od njih, močan Američan, je to odklonil, kar pa se ni dobro končalo zanj.

Gabrielle je bila prisiljena z grozo opazovati, kako sta se mu dva pirata približala, vsak ga je zagrabil za eno

roko, ter ga odvlekla do ograje. Ni dvomila, da ga bodo vrgli v morje. Toda moški si ni premislil in jih je še naprej preklinjal, dokler mu glave niso razbili ob ograji in ga spravili v nezavest. Pirati so se silovito zakrohotali. Ni ji bilo jasno, kaj je lahko tako smešnega v tem, da je moški mislil, da bo umrl, a ga potem navsezadnje niso ubili, toda piratom se je to zdelo nadvse zabavno.

Američana so nazadnje vseeno vrgli v vodo, toda šele naslednji dan, ko so v daljavi zagledali kopno. Šlo je za nenaseljen otok, toda kljub temu otok. Verjetno bo tam umrl, toda dali so mu vsaj možnost preživetja. Morda pa mu bo celo uspelo ustaviti kakšno ladjo, ki bo plula mimo in ga rešila. Navsezadnje pa je bila ta usoda veliko lepša od tiste, ki si jo je predstavljala Gabrielle, potem ko se je tako upiral piratom.

Pozneje istega dne so prispeli do še enega otoka, za katerega se je zdelo, da je prav tako zapuščen. Zapluli so v kristalno čisto vodo širokega zaliva. Skoraj na sredi tega zaliva je bil še en majhen otok. Ko pa so se mu približali, je Gabrielle opazila, da sploh ne gre za otok, pač pa za kopico prepletenega drevja in debelega rastlinja, na katerih so se kopičili odpadki in ostale naplavine. Videti je bilo skoraj kot neurejen privez, zgrajen iz odpadlega drevja in namenjen temu, da skrije ladje, ki so bile zasidrane na drugi strani, pred ladjami, ki bi plule mimo.

Tam sta bili zdaj dve ladji, na katerih sta plapolali rumeni zastavi, kar je nakazovalo, da na njih razsaja bolezen, čemur bi verjetno lahko pripisali videz zapuščenosti.

Ni trajalo dolgo, da so pirati poskrbeli, da je bila njihova ladja kmalu videti enako, potem pa so v vodo spustili dva majhna čolna ter jetnike prepeljali na obalo – potem so še na svoji ladji dvignili rumeno zastavo. Gabrielle je spoznala, da so ladje tako le odganjale druge ladje, ki bi morda zajadrle v zaliv, da se ne bi lotile preiskovanja zapuščenih ladij.

»Kam pa gremo?« je Gabrielle vprašala pirata, ki je njej in Margery pomagal iz čolna. Toda očitno se mu ni zdelo vredno odgovoriti. Le spodbodel jo je, da je šla naprej.

Začeli so pot v notranjost otoka. Niso počakali, da bi vsi zapustili ladjo, toda k sreči je bil Avery v prvi skupini, ki se je podala na obalo. To je bilo prvič, da je lahko govorila z njim, odkar so jih zajeli.

»Si v redu?« je vprašal, ko je hodil ob njej.

»Ja, v redu sem,« mu je zagotovila.

»Se te nihče ni ... dotaknil?«

»Prav res, Avery, nikakor me niso poškodovali.«

»Hvala bogu. Tako me je skrbelo. Ne moreš si predstavljati.«

Spodbudno se mu je nasmehnila. »Zame bodo zahtevali odkupnino. Kapitan Brillaire mi je jasno

dal vedeti, da sem preveč dragocena, da bi mi škodil.« Pokazala je na veliko odprto ureznino na njegovem čelu. »Kako je s tvojo glavo? Videla sem, kako so te včeraj spravili v nezavest.«

Oklevajoče se je dotaknil rane. »Oh, to je samo praska.«

Toda ko ga je videla, kako se je zdrzil, ko se je dotaknil rane, je sklepala, da ga najbrž boli. »Kolikor sem lahko razumela kapitana, namerava tudi zate zahtevati odkupnino.«

»Ničesar ne vem o tem,« je z vzdihom odvrnil Avery. »Ne prihajam iz premožne družine.«

»No, pogovorila se bom s svojim očetom, ko me bo prišel iskat,« je rekla. »Prepričana sem, da bo lahko kaj uredil, da bodo tudi tebe izpustili.«

Toda prav nič ni vedela, ali je Nathana sploh mogoče locirati. Kaj se bo zgodilo z njo in Averyjem, če pirati ne bodo mogli izslediti njenega očeta?

»To je zelo prijazno od tebe,« je rekel, nato pa hitro dodal: »toda poslušaj me, Gabrielle. Morda so ti dali zagotovila, toda glede na tisto, kar sem slišal od te piratske posadke, sklepam, da bodo tam, kamor gremo, še drugi zlobneži. Če se hočeš varno izkoptati iz tega, je zate najbolje, da nase ne privlačiš pozornosti. Vem, da bo težko, lepa, kot si, toda ...«

»Prosim, ničesar več ne reci,« ga je z rdečico na obrazu prekinila. »Razumem, da ne bomo resnično